

13. Hetvened vasárnapja.ELJÖTT AZ ÓRA .

János 12,20 - 26

János 12,20 - 36

Mai ígénk öszeszűritett, rendkívüli híradás. Igazán rendk
kívülivé mégis azáltal lesz, hogy Jézus számára azt jelentik:
"Eljött az óra, hogy megdicsőíttessék az embernek Fia." El -
jött tehát az óra, amelyért testet öltött, amelyre egész éle-
tében készült, amelyre oly türelmesen és figyelmesen várt. E
mai alkalommal:

- I. kísérvük Megváltónkat a döntés órájában, és
- II. vizsgáljuk meg, miként kell nekünk is cselekednünk.

I. Jézus a döntés órájában.

1. Jézus és az idő. Ő nem az időtlenségben, hanem az idő-
nek teljességében jött el a földre. /Gal,4,4/ Evangéliuma hír-
detését is azzal az üzenettel kezdte meg, hogy betölt az idő.
/Mk,1,15/ Népének vezetőit intette: miért nem tudnak ítélni az
idők jeleiből. /Mt,16,3/ Nyilvánvaló, hogy Ő maga megítélte az
idők jeleit. S bár az egész Újtestamentum nem idézi a Prédiká-
tor 3,1-et, bizonyos, hogy Megváltónk tudta, hitte, élte, hogy
mindennek rendelt ideje van.

2. Jézus és az óra. Az időt nemcsak a maga teljességében
szemlélte, hanem részleteire is nagyon ügyelt. Tudta, hitte,
hogy a "teljes időn" belül minden részletnek megvan a maga órá-
ja. Milyen következetesen és megingathatatlanul ügyel arra,
hogy nem jött még el az ő órája a kánai menyegzőben /Jn,2,4/,
Galileában atyjafiai között /Jn,7,6/, a jeruzsálemi templom-
ban /Jn,7,30/ és a kincstartó helyen /Jn,8,20/. Újra és újra
megismétlődő refrén: "Nem jött még el az én óram". Most hangzik
el ajkán először a nagy bizonyosság: "Eljött az óra..." Ezzel

az öntudattal mossa meg tanítványainak lábát /Jn. 13,1/, és ezzel a vallomással kezdi főpapi imáját: "Atyám, eljött az óra" /Jn. 17,1/.

Miből értette meg Megváltónk, hogy most jött el számára az óra? Külső eseményekből. És itt gondoljunk arra is, hogy messiási munkája megkezdésének óráját is hasonlóan külső eseményekből érti meg: János börtönbe vettetett, nem hangzik Júdea pusztaiban többé a kiáltó szó: "Térjetelek meg!" S Ő ezt úgy értelmezi, hogy most jött el az Ő órája: "Ettől fogva kezdte Jézus prédikálni..." /Mt 4,12-17. És most? Most is itt vannak a külső események: Mária drága nárdus olaja, a főpapok szenvedélyes gyűlölete /Jn 11,47-53/, a választott nép magatartása, nem hisznek benne /37/, megvetik és nem veszik be beszédeit /48/, és a pogányok vágyakozása /Jn 12,20-21/. Most jött el az Ő órája. Az események jézusi értelmezése azonban azt is jelenti, hogy Őt nem az események sodorják tovább, hanem Ő maga irányítja immár azok további alakulását: "Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt. Senki sem veszi azt el én tőlem, hanem én teszem le magamtól. Van hatalmam, hogy letegyem és van hatalmam, hogy újra felvegyem azt. Ezt a parancsot vettem az én Atyámtól." /Jn 10,17-18/

3. Jézus a döntés órájában. a/Ez az óra a megdicsőíttetés órája. Ő maga mondja ezt tanítványainak, vagy a görögöknek. De hogyan lesz azzá? Hiszen az események, a körülmények két utat kínálnak fel: vagy elmegy diadalmenetben Hellén földre, vagy elmegy töviskoronát viselve a Golgota hegyére. Az előbbi úton kikerülheti a Keresztet, megtarthatja életét. Az utóbbi azonban életének elvesztését jelenti. Az evangélista őszintén megírja, hogy Jézus lelkében háborúság dúl és nem is tudja,

mit mondjon az Atyának /27v/

b/ Ez az óra tehát a kísértés órája. Megismétlődik az első kísértés alkalmával felajánlott nagy lehetőség. /Mt 4,8-9/ Itt vannak a görög követek. Indítványozzák, hogy Jézus hagyja oda Izráelt és menjen velük Hellén földre. /Goldhorn/ Tehát a kísértés ez: saját népe becsapta előtte az ajtót, de univerzális lehetőség nyílik előtte a további prédikálásra, gyógyításra, csodatételre.

c/ Ez az óra a megsegítés órája. Jézust a döntésben segíti az Atya. Segíti úgy, hogy felel lelke háborgó kérdésére. Válasz jön az égből. /28v/ És segíti a Szentlélek. Segíti azaz, hogy eszébe juttatja a prédikált evangéliumot: "Aki szereti a maga életét..." Ahogyan Jákób forrásánál egykor a samáriai asszony aratásra érett gabonátáblákat láttatott meg vele /Jn 4,35/, a jeruzsálemi templom előcsarnokában a pogány világ követeinek kérése nyomán úgy jelenik meg ismét lelki szemei előtt, hogy a tájak már fehérek az aratásra. De hogyan lesz aratás, ha nincs vetés? Most nem az aratás órája van itt, hanem a vetésé: "Ha a földbe esett gabonamag el nem hal..." Már nincs is kétség a szívében. Már csendesség van ott és bizonyosság: "Atyám, azért jutottam ez órára... most vettetik ki e világ fejedelme." /27, 31v/ Az evangélista hozzá is fűzi: "Ezt pedig azért mondotta, hogy jelezze, milyen halállal kell meghalnia."

II. Miké^{nt} kell nekünk cselekednünk?

1. Példát hagyott nekünk, hogy az ő nyomdokait kövessük.

/1 Pt 2m 21-25/ A természet törvénye, Jézus életének törvénye általános élettörvény. Azt jelenti, hogy áldozat nélkül nincs termés, vetés nélkül nincs aratás. "Ha a földbeesett búzamag... Aki szereti a maga életét..." Hogyan is tanított erről Megváltónk? "A szántóföld a világ, a jó mag az Isten országának fi-

ai." /Mt 13,38/ Tehát az övéi, az anyaszentegyház népe számára since más út, mint a keresztvállalás, az elhalás útja. "Az Ő nyomdokain nem sikerről-sikerre vezet az út, hanem önmegtadással és kereszthordozással át valami egészen másfajta magasság felé, mint amelyet az ember elképzelne." /Victor János/

2. Ismerjük fel az időnek alkalmas voltát. Izsakhár fiáról van feljegyezve, hogy felismerték az időnek alkalmas voltát. /1 Krón 12,32/ Tudnunk és élnünk kell egyrészt, hogy életünk ideje az Ő kezében van /Zsolt 31,16/, másrészt, hogy mindennek rendelt ideje van. /Préd 3,1-8/ Ne mondjuk könnyedén, hogy mi ezt tudjuk, mert az életünk - az enyém is - arról prédikál, hogy nagyon sokszor eltévesztettük, nem tudtuk, minek van az ideje. S egyáltalán Krisztus gyülekezete hajlandó-e felismerni e mi időnkben, hogy most nem a beszédnek az ideje van, hanem az elhalásnak, az "elrothadásnak", azaz a magvetésnek az ideje van. Külsőleg úgy tűnik - s ez világjelenség -, hogy az egyház "összezsugorodásának" az ideje van most. Ezt nem kell tagadnunk, de félnünk sem kell tőle, ha csakugyan nem olyan emberek vagyunk, akik szeretik a maguk életét.

3. Döntéseinkben, kísértéseinkben bátran menjünk Jézushoz. A harcot nem egyedül, magunkra hagyottan kell megharcolnunk. Láttuk, hogy a Fiúnak, Megváltónknak segítségére jött az Atya és a Szentlélek. Drága ígéretünk van arra nézve, hogy mi is bizalommal járuljunk a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk alkalmas időben való segítségül. /Zsid 4,14-16/ "...nem azt kell kérnem, hogy kerüljem el a szenvedéseket és a nehézségeket, hanem azt, hogy a szenvedés tűzében megőrizhessem magam úgy, ahogy Isten teremtett. Urunk megtalálta önmagát a szenvedések tűzében. Megmenekült, de nem attól az órától, hanem abból az órából." /Chambers/ Így cselekszik velünk is hűséges Urunk. Ámen.